

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/204/2017
Identifikačné číslo spisu: 5614209424
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5614209424.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B., bývajúceho v J., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., so sídlom v Žiline, Národná 17, IČO: 36 848 654, proti žalovanému M. bývajúcemu v L., o nahradenie prejavu vôle žalovaného uzavrieť kúpnu zmluvu, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10 C 264/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. februára 2017, sp. zn. 6 Co 250/2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. júna 2016, č. k. 10 C 264/2014-103 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému nahradenia prejavu vôle uzavrieť kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, resp. k spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach tak, ako boli uvedené v kúpnej zmluve. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca svoj nárok odvodzoval zo zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, uzatvorenej so žalovaným ako budúcim predávajúcim dňa 2. marca 2012, v ktorej si účastníci (aj B. ako ďalší budúci kupujúci) dojednali uzavretie kúpnej zmluvy, ktorej predmetom mal byť predaj všetkého majetku a majetkových práv, ktoré žalovaný ako budúci predávajúci nadobudne dedením po poručiťelke Q. Zákonné ustanovenie § 50a Občianskeho zákonníka (ďalej aj “OZ”) umožňuje uzavretie zmluvy o budúcej zmluve, ktorej predmetom je dojednanie účastníkov budúcej zmluvy uzavrieť do dohodnutej doby zmluvu. Pre svoju platnosť vyžaduje zmluva o budúcej zmluve písomnú formu, nedostatok ktorej má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy. Zmluva o budúcej zmluve musí obsahovať dojednanie o všetkých podstatných náležitostiach budúcej zmluvy, ktorými sú dojednanie o predmete kúpy a kúpnej cene. Pokiaľ mali byť predmetom budúcej kúpnej zmluvy nehnuteľnosti, bolo nevyhnutné, aby boli ako predmet budúcej zmluvy označené v zmluve o budúcej kúpnej zmluve v súlade s ustanoveniami katastrálneho zákona, najmä jeho ustanovením § 42 ods. 2 písm. c/, podľa ktorého nehnuteľnosti musia byť v zmluvách, verejných listinách alebo iných listinách označené katastrálnym územím, pozemky parcelným číslom, druhom pozemku a jeho výmerou, stavby súpisným číslom a parcelným číslom

pozemku, na ktorom sú postavené, pričom ak je nehnuteľnosť v spoluvlastníctve viacerých spoluvlastníkov, je potrebné uviesť aj podiel vyjadrený zlomkom k celku. V zmluve o budúcej kúpnej zmluve, uzavretej medzi stranami sporu, absentovalo určité a zrozumiteľné dojednanie o podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy - predmete kúpy, nakoľko nehnuteľnosti, ktoré mali byť predmetom kúpnej zmluvy, neboli v zmluve o budúcej zmluve dostatočne určité a zrozumiteľne označené v súlade s citovaným ustanovením katastrálneho zákona. Predmet budúcej kúpnej zmluvy bol uvedený len odkazom, ako „všetok majetok a majetkové práva, ktoré žalovaný ako budúci predávajúci nadobudne dedičstvom po poručiťke Q.“, v zmluve bolo uvedené, že predmetom budúcej kúpy majú byť „najmä“ nehnuteľnosti, ktorých bližšia špecifikácia má vyplývať z listov vlastníctva, ktoré sú uvedené v zmluve a ktoré mali byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o budúcej zmluve. Zo zmluvy však nebolo určitým a zrozumiteľným spôsobom zrejmé, ktoré konkrétne nehnuteľnosti, resp. spoluvlastnícke podiely k nim majú byť predmetom budúcej kúpy.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 22. februára 2017, sp. zn. 6 Co 250/2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolací súd sa celkom stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie a zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/2004). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (sp. zn. II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov a nie strán sporu. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu nemožno vyhovieť a ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov. Vychádzal pritom aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 109/2004 zo dňa 1. mája 2005 ako jednej z najvyšších súdnych autorít. K námietke odvolateľa, týkajúcej sa náležitostí zmluvy o budúcej zmluve súhlasil s názorom súdu prvej inštancie a dodal, že podľa § 50 OZ, podmienky, ktoré treba dodržať pri dojednaní zmluvy o budúcej zmluve sú: 1/ zmluva o budúcej zmluve musí byť uzavretá písomne, 2/ musí obsahovať záväzok zmluvných strán dojednať budúcu konečnú zmluvu, 3/ musí byť dohodnutá doba, do ktorej bude uzatvorená hlavná zmluva, 4/ musia byť dohodnuté všetky obsahové náležitosti budúcej zmluvy, čo však v danom prípade splnené nebolo. Pokiaľ ide o kúpnu zmluvu, ktorej predmetom je odplatný prevod nehnuteľností, podstatnými náležitosťami, ktoré musia byť obsiahnuté v dohode o budúcej zmluve, sú údaje o nehnuteľnosti, ktoré ju umožňujú jednoznačne identifikovať a cena, ktorú bude po uzavretí kúpnej zmluvy a odovzdaní nehnuteľností povinný kupujúci zaplatiť predávajúcemu. Vzhľadom na to, že súd nemôže pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle (predtým § 161 ods. 3 OSP, teraz § 229 CSP) nič na podstatných náležitostiach budúcej zmluvy meniť, dopĺňať, či upresňovať, je vylúčené, aby neurčité, prípadne v zmluve chýbajúce údaje o identifikácii nehnuteľností, ktoré majú byť predmetom prevodu, boli upravované výkladom prejavu vôle účastníkov zmluvy o budúcej zmluve. Tieto náležitosti tiež splnené neboli. Odvolací súd zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobcom predložená zmluva o budúcej zmluve žiadne prílohy ako ich neoddeliteľné súčasť neobsahovala. V zmluve tiež absentovalo dojednanie jej účastníkov, v akom spoluvlastníckom podiele nadobudnú nehnuteľnosti, resp. spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach budúcich kupujúcich. Ak sa žalobca domáhal nahradenia prejavu vôle žalovaného uzavrieť kúpnu zmluvu vo vzťahu k X žalovaným nadobudnutých nehnuteľností dedením, takéto zmluvné dojednanie zo zmluvy o budúcej zmluve nevyplýva. Rovnako správny bol záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ sa žalobca domáhal nahradenia prejavu vôle žalovaného uzavrieť kúpnu zmluvu aj vo vzťahu k nehnuteľnostiam, resp. spoluvlastníckych podieloch na nich zapísaných na listoch vlastníctva č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX, tieto v zmluve o budúcej zmluve neboli uvedené. Toto bol primárny dôvod, pre ktorý súdy nemohli žalobe vyhovieť.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu § 432 ods. 1 CSP s tým, že

rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom jeho prípustnosť je daná § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, ktoré dovolacie dôvody bližšie nekonkretizoval. Uvedol, že právne závery považuje za nesprávne a sú prejavom zbytočného formalizmu. Z obsahu uzavretej zmluvy o budúcej zmluve jednoznačne vyplýva, že zmluva o budúcej zmluve je zmiešaným právnym úkonom a obsahuje jednak zmluvu o budúcej zmluve a jednak dohodu o urovnaní, keď sa žalobca zaviazal zobrať žalobu o určenie neplatnosti závetu v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod č. 10 C 116/2011 späť. Mal za to, že zmluva zo dňa 2. marca 2012 je zmiešanou zmluvou obsahujúcou dohodu o urovnaní, ako aj zmluvu o budúcej zmluve, pričom tieto právne vzťahy sú navzájom podmienené a závislé jeden od druhého. Podľa názoru dovolateľa je nesporné, že v zmluve boli dohodnuté podstatné náležitosti budúcej kúpnej zmluvy, pričom predmet prevodu bol vymedzený ako všetok majetok a majetkové práva, ktorý žalovaný nadobudne dedičstvom po poručiiteľke Q., rod. K. ktorá zomrela dňa X. U. XXXX. V tomto prípade súdy podľa názoru dovolateľa dali prílišný dôraz na formalizmus bez zohľadnenia konkrétnych okolností daného prípadu. Požiadavka, aby predmet v zmluve o budúcej zmluve bol určený takým istým a konkrétnym spôsobom ako nehnuteľnosť v kúpnej zmluve, nemá oporu v zákone a je v rozpore s účelom zmluvy o budúcej zmluve, pričom takáto požiadavka nerešpektuje základnú právnu zásadu zmluvnej voľnosti účastníkov právnych vzťahov. Žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline, zo dňa 22. februára 2017, č. k. 6 Co 250/2016 v zmysle § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby napadnutý rozsudok v zmysle § 449 ods. 3 CSP zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie ako strana sporu podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr, či je dovolanie žalobcu prípustné, a následne dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné odmietnuť.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania, vrátane dovolacieho, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý, právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. V danom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania zo všetkých troch dovolacích dôvodov naraz - z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, pričom tieto bližšie nekonkretizuje a neformuluje ani dovolaciu otázku. Len z obsahu podaného dovolania dovolací súd dôvodil, že žalobca nie je spokojný s právnym posúdením veci, keď

a/ právne závery považuje za nesprávne a sú prejavom zbytočného formalizmu,

b/ zmluva o budúcej zmluve je zmiešaným právnym úkonom a obsahuje jednak zmluvu o budúcej zmluve a jednak dohodu o urovnaní,

c/ podľa názoru dovolateľa je nesporné, že v zmluve boli dohodnuté podstatné náležitosti budúcej kúpnej zmluvy,

d/ poukázal na účel zmluvy o budúcej zmluve,

e/ že dohoda o budúcej kúpnej zmluve podľa názoru dovolateľa obsahuje všetky potrebné náležitosti,

f/ poukazuje na princípy výkladu zmlúv.

12. Dovolací súd, pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pripomína, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska tohto ustanovenia, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna.

13. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť, a označením konkrétneho rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017).

14. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 141/2017).

15. Dovolateľ podľa názoru dovolacieho súdu takýmto spôsobom nevymedzil vo svojom dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom právnu otázku, ktorá je právne významná z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ označil rozhodnutia súdov, boli to rozhodnutia slovenského a českého ústavného súdu, ktoré nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa mal odvolací súd v predmetnej veci odkloniť. Navyiac citované rozhodnutia sa zaoberajú princípmi výkladov

zmlúv vo všeobecnosti. Dovolateľ neuviedol rozhodnutia dovolacieho súdu vo veciach nahradenia prejavu vôle uzavrieť kúpnu zmluvu a zmluvu o predbežnej zmluve, ktoré by predstavovali ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd odklonil. Dovolateľ síce poukázal na rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 146/1999, ktoré však podporuje právny záver odvolacieho súdu a z toho dôvodu nie je možné v tomto prípade hovoriť o odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V judikáte R 64/2004 je riešená otázka ne/platnosti nepomenovaných zmlúv uzavretých podľa Občianskeho zákonníka, pričom uvedená právna otázka nebola predmetom odvolacieho prieskumu.

16. Keďže dovolanie založené na tomto dovolacom dôvode nespĺňa náležitosti, ako sú uvedené vyššie, teda nekonkretizuje právnu otázku riešenú odvolacím súdom a neuvádza, ako ju riešil odvolací súd, nevysvetľuje v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako aj neuvádza, ako mala byť táto otázka správne riešená, je tento dovolací dôvod neprípustný v zmysle § 431 až § 435 CSP.

17. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, uvedený dôvod predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

Z obsahu dovolania dovolací súd však nezistil (hoci dovolateľ uviedol formálne tento dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP), že by tento aj v skutočnosti namietal a ním aj argumentoval. Z logiky dovolacích dôvodov tak, ako ich taxatívne vymenúva § 421 ods. 1 CSP možno dôvodiť, že ak dovolateľ tvrdí, že sa odvolací súd odklonil od existujúcej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potom zároveň nemôže aj úspešne tvrdiť, že táto právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená.

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd ako súd dovolací k záveru, že tento dovolací dôvod popri dôvodoch v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP neobstojí a taktiež z dôvodu jeho nevymedzenia v dovolaní dovolateľom ani nemôže byť prípustný.

20. Napokon žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu, v žiadnom prípade o otázku skutkovú. Predmetná právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Pokiaľ teda dovolateľ ako procesná strana v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu nemôže dovolací súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania

zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (napr. 3 Cdo 6/2017).

22. Žalobca v dovolaní uviedol, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení, ale nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku zásadného významu a ani neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd.

23. Keďže dovolateľ nevymedzil právnu otázku, o ktorej je dovolacím súdom rozhodované rozdielne a zároveň neuviedol, ktoré konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu sú v rozhodovaní rozdielne, pričom ani nekonkretizoval podstatu týchto rozdielností rozhodovania dovolacieho súdu, najvyšší súd konštatuje, že ani tento dovolací dôvod nie je prípustný.

24. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 447 písm. f/ CSP, keď dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.